

Ministeren skal være en af Biskopperne og ikke være ansvarlig for Rigsdagen eller Rigsraadet, samt paa Udvidelsen af Landemoderne: med Hensyn til Sammensætningen, ved Tilføielse af et Medlem fra hvert Menighedsraad, enten Præsten eller et Menighedsmedlem, og med Hensyn til Myndigheden, idet nemlig Regjeringsforslag, hvorom Landemoderne ere enige, skulle indstilles til Stadfæstelse af Kongen, og i Tilfælde af Uenighed en Kirkeforsamling træde sammen til Sagens Afgjørelse, bestaaende af Afsendinge fra Landemoderne. Rigsdagens eller Rigsraadets Samtykke skulde alene udfordres ved Foranstaltninger, som krævede Tilskud af Statens Finantser eller paa anden Maade berørte Statens Lovgivningsomraade." Ved en saadan Ordning — nemlig en geistlig Cultusminister og besluttende Myndighed hos de udvidede Landemoder — vilde vistnok Folkekirken komme Præget af en Geistlighedskirke paa betænkkelig Maade nær, og de kirkelige Anliggender vilde her, mere end godt og ønskelig er, blive undergivne Indflydelsen af en vis Gensidighedsaand, der hæfter ved enhver Stand, og neppe mindst ved den geistlige.

I denne Forbindelse ligger det nær, endnu at berøre en Indsigelse, som har det samme Udspring og gaaer i samme Retning. Der er nemlig, i lige Modsætning med den forhen anførte Anke, reist Klage imod den lige Sammensætning af ikke-geistlige og geistlige Medlemmer. De samme geistlige Mænd, som have indgivet det nysnævnte Forslag, have i Forbindelse med flere Embedsbrødre ført denne Klage frem, og de have ikke kunnet finde sig fyldestgjorte ved nogen lempeligere Form end en formelig „Protest." De have indgivet denne Protest til Cultusministeren med Anmodning om, at han vilde „afvise Forsatningsforslaget." Protesten er begrundet derved: at Kirkeraadet „skal, ifølge Forslaget, vælges paa en Maade, der sikrer Verdslighedens og Vantroens Dortal i alle Guds Riges Sager;"

— at Kirkeraadet „under Skin af Kirkelighed kun repræsenterer Verdsligheden."

Jeg tilstaaer, jeg har ondt ved at forstaae, hvortil der her er sigtet. Det skal være ved Valgmaaden, at der skal være sikret et Dortal af vantroe og verdsligfindede Medlemmer i Kirkeraadet. Hvad Forslaget indeholder med Hensyn til Valgene, er dette: at Valgene af de geistlige Medlemmer foretages af „alle ordnede Mænd, der ere i Embeder," at til de ikke-geistlige Medlemmer kan vælges enhver uberygtet Mand, som hører til Folkekirken og har fyldt sit tredvte Aar, men at Valget skal skee ved Valgmænd, der vælges pastoratvis efter afholdt Gudsstjeneste." Denne Valgret „tilkommer enhver myndig, uberygtet Mand, der hører til Folkekirken og ikke kan henregnes til Geistlighedens Valgklasse."

Der er i Protesten ikke givet noget Fingerypeg til, om det er ved de geistlige eller de ikke-geistlige Valg, at der frygtes for, at der skal komme et Dortal af verdsligfindede og vantroe Medlemmer ind i Kirkeraadet. Ifølge en Classificering, som man oftere støder paa fra den Side, hvortil de Protesterende høre: i troende og vantroe Præster eller, som det ogsaa hedder, i levende og døde Præster, kunde den Tanke have nogen Grund for sig: at det skulde være ud af Geistlighedens egen Midte, at et Dortal af vantroe og verdsligfindede Mænd, som „under Skin af Kirkelighed kun repræsenterede Verdsligheden", maatte befrygtes at ville komme ind i Kirkeraadet. Men der er dog overveiende Sandsynlighed for at antage, at der med de stærke Ord er sigtet til de ikke-geistlige Medlemmer i det foreslaede Kirkeraad, i Særdeleshed naar hensees til den strax efterfølgende Erklæring i Protesten: at „ethvert Forsatningsforsøg for Diebliffet, saalænge Menighedslivet ikke er vaagnet til Bevidsthed om sin Opgave, vil hindre og hæmme det kristelige Livs Opvækkelse og Udbredelse i Folket."